

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 236/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Jozefa Nováka, bytom B., ktorou namietal porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkami Okresného súdu Trenčín č. k. 10 C 641/99-143 zo 6. februára 2003 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 Co 130/03-170 z 19. februára 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Jozefa Nováka o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2004 doručená sťažnosť Jozefa Nováka, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ústavy rozsudkami Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 641/99-143 zo 6. februára 2003 a Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 Co 130/03-170 z 19. februára 2004.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 8. septembra 1997 na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 19 754 Sk s prísl., ktorým sa domáhal zaplatenia náhrady škody spôsobenej mu v návrhu označenými maloletými odporcami krádežou. Celý spor považuje sťažovateľ „za zmanipulovaný, a to z dôvodu, že jeden zo synov, čo mi (pozn. sťažovateľovi) škodu spôsobili je syn bývalého poslanca Mečiarovej vlády“. Okresný súd v predmetnej veci 23. januára 1998 rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 15 Ro 7043/97, proti ktorému bol podaný 8. júla 1998 odpor. Po vykonanom dokazovaní okresný súd vyhlásil vo veci rozsudok č. k. 10 C 641/99-66 z 27. marca 2001, ktorý bol následne na základe podaného odvolania uznesením krajského súdu č. k. 19 Co 248/01-90 z 11. októbra 2001 v časti výroku, v ktorom okresný súd rozhodol o povinnosti odporcov nahradiť škodu a zaplatiť náhradu trov konania, zrušený a vrátený okresnému súdu na ďalšie konanie. Na okresnom súde sa následne konali 10. septembra 2002, 17. októbra 2002, 28. novembra 2002 a 4. februára 2003 pojednávania v predmetnej veci, na ktoré sa bez ospravedlnenia nedostavil právny zástupca sťažovateľa advokát JUDr. J. U. Sťažovateľ 6. februára 2003 odvolal plnú moc advokátovi JUDr. J. U. na jeho zastupovanie v predmetnom konaní a 4. februára 2004 udelil plnú moc na svoje zastupovanie JUDr. Š. D.

Ďalší „podvod“ bol podľa sťažovateľa na ňom „spáchaný“ 6. júla 2004, keď dostal do vlastných rúk rozsudok krajského súdu od JUDr. Š. D., ktorému za svoje zastupovanie zaplatil 2 500 Sk. Sťažovateľovi bola podľa jeho vyčíslenia predmetným konaním spôsobená škoda vo výške 31 872 Sk, v ktorej nie sú zahrnuté strata na zárobku a ani náklady na cestovné a poštovné. Sťažovateľ tiež vyjadril svoju nespokojnosť s tým, že nedošlo k sankcionovaniu jeho prvého zvoleného advokáta JUDr. J. U. za to, že sa štyrikrát nedostavil na pojednávanie, a taktiež s tým, že JUDr. Š. D. mu nedoručil rozsudok krajského súdu, k čomu bol podľa neho „pravdepodobne donútený“ preto, aby sťažovateľovi uplynula lehota 60 dní na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

V sťažnosti ďalej uviedol: „*Chcem však veriť, že v Ústave zakotvený zákon Osobné vlastníctvo je nedotknuteľné ako aj domová sloboda, alebo sa mýlim?*“

Preto Vás žiadam, aby rozsudok Okresného súdu zo dňa 6. 2. 2003 ako i rozsudok Krajského súdu zo dňa 19. 2. 2004 boli vyhlásené za neplatné a celá vec vrátená na

Okresný súd v Trenčíne, kde žalované strany – rodičia maloletých budú zaviazaní mne spôsobenú škodu uhradiť.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd v zásade viazaný návrhom (petitom) sťažovateľa vymedzeným v jeho sťažnosti. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ústavy rozsudkami okresného súdu č. k. 10 C 641/99-143 zo 6. februára 2003 a krajského súdu č. k. 19 Co 130/03-170 z 19. februára 2004.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vyjadril tiež nespokojnosť s tým, že jeho právny zástupca mu nedoručil rozsudok krajského súdu z 19. februára 2004, k čomu bol podľa neho

„pravdepodobne donútený“ preto, aby mu (sťažovateľovi) uplynula lehota 60 dní na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Občiansky súdny poriadok v § 49 ods. 1 prvej vety ustanovuje pre prípad, ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, že sa písomnosť doručuje len tomuto zástupcovi. Sťažovateľ bol v predmetnom konaní zastúpený právnym zástupcom – advokátom s plnomocenstvom pre celé konanie. Ústavný súd teda nezistil v postupe okresného súdu, ktorý rozsudok krajského súdu z 19. februára 2004 doručoval iba jeho advokátovi, žiadne pochybenie. Sťažovateľom zvolený advokát mu poskytoval právne služby na základe zmluvy o právnej pomoci, pričom kontrola dodržiavania povinností vyplývajúcich z tejto zmluvy je vecou jej účastníkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd pri svojom rozhodovaní tvrdenie sťažovateľa týkajúce sa oneskoreného doručenia rozsudku krajského súdu z 19. februára 2004 jeho advokátom považoval za právne irelevantné.

Sťažnosť sťažovateľa zo 7. júla 2004, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ústavy, bola ústavnému súdu doručená 12. júla 2004. Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 641/99-143 zo 6. februára 2003 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 19 Co 130/03-170 z 19. februára 2004 nadobudol právoplatnosť 30. marca 2004.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa zo 7. júla 2004 bola ústavnému súdu doručená po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie sťažnosti v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju bolo potrebné odmietnuť ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2004